

Cartea lui Daniel - Numărul o sută șaptezeci și trei

Umbrele papale: Dezvăluirea influenței și a intențiilor din spatele «Papei lui Hitler»

Jeff Pippenger

2024-04-03

În cartea intitulată, *Papa lui Hitler*, autorul John Cornwell începe relatarea despre viitorul papă care a domnit când Hitler conducea Germania, cu bunicul acestuia și cu Papa Pius al IX-lea, care au fost izgoniți din Cetatea Romei. Când Pius al IX-lea a fugit din cetatea Romei, deghizat în călugăriță, singurul om pe care l-a luat cu el a fost bunicul viitorului papă. Cornwell abordează relația strânsă dintre cei doi bărbați și, ulterior, arată cum și tatăl viitorului papă era, de asemenea, legat de centrul de putere al Bisericii Catolice. Procedând astfel, el identifică mediul social, politic și religios al istoriei din vremea lui Pius al IX-lea până la Al Doilea Război Mondial. Această privire de ansamblu asupra istoriei este extrem de instructivă.

S-a mai făcut un pas în afirmarea pretențiilor papale, când, în secolul al XI-lea, papa Grigore al VII-lea a proclamat perfecțiunea Bisericii Romane. Între tezele pe care le-a înaintat se afla una care declara că Biserica nu a greșit niciodată și nici nu va greși vreodată, conform Scripturilor. Dar dovezile din Scriptură nu au însoțit această afirmație. Mândrul pontif a revendicat, de asemenea, puterea de a-i depune din tron pe împărați și a declarat că nicio sentință pe care o pronunța el nu putea fi anulată de nimeni, ci era prerogativa sa de a anula hotărârile tuturor celorlalți.

O ilustrare grăitoare a caracterului tiranic al acestui apărător al infailibilității a fost felul în care l-a tratat pe împăratul german, Henric al IV-lea. Pentru îndrăzneala de a nesocoti autoritatea papei, acest monarh a fost declarat excomunicat și detronat. Însăpăimântat de abandonul și amenințările propriilor săi prinți, care, prin mandatul papal, erau încurajați la răzvrătire împotriva lui, Henric a simțit nevoia de a se împăca cu Roma. Însoțit de soția sa și de un slujitor credincios, a trecut Alpii în miezul iernii, pentru a se umili înaintea papei. Ajungând la castelul unde se retrăsese Grigore, a fost condus, fără garda sa, într-o curte exterioară, și acolo, în gerul aspru al iernii, cu capul descoperit și cu picioarele goale, într-un veșmânt jalnic, a așteptat permisiunea papei de a se înfățișa înaintea lui. Abia după ce a petrecut trei zile postind și făcând mărturisire, pontiful a binevoit să-i acorde iertare. Chiar și atunci, numai cu condiția ca împăratul să aștepte încuviințarea papei înainte de a-și relua însemnele sau de a exercita puterile regale. Iar Grigore, îmbătat de triumful său, se lăuda că era datorია lui să smerească mândria regilor.

Grigore al VII-lea a fost un apărător al infailibilității, dar pretenția ridicolă nu a fost ridicată la rangul de doctrină oficială (dogmă) până când Pius al IX-lea a transformat-o într-o doctrină consacrată la Conciliul Vatican I. Doctrina a fost adoptată la 18 iulie 1870, cu exact o sută cincizeci de ani înainte, zi pentru zi, de prima dezamăgire a celor o sută patruzeci și patru de mii.

Semnificativ din punct de vedere istoric este faptul că, atunci când Pius al IX-lea a convocat Primul Conciliu de la Vatican și a pus în aplicare doctrina sa a infailibilității, motivația sa a fost determinată de ura față de ceea ce se numea „modernism”. Această motivație nu era întemeiată pe ideea că un papă nu ar putea greși atunci când definește doctrine biblice, ci era o apărare a opoziției papale față de influența pe care o produsese Revoluția Franceză. Aceasta era îndreptată împotriva a ceea ce, în cele din urmă, avea să fie cunoscut drept Comunism.

Revoluția Franceză a provocat o răsturnare a structurii de guvernare a națiunilor europene, cu o ură deosebită îndreptată împotriva monarhiei reprezentate de papalitate. O revoltă republicană italiană i-a alungat temporar pe Pius al IX-lea și pe principalul său colaborator din Roma. Modernismul, reprezentat de diversele filosofii produse de Revoluția Franceză, a fost dușmanul înverșunat al lui Pius al IX-lea, iar doctrina sa a infailibilității a fost menită să susțină orice afirmație pe care papa a formulat-o împotriva ideilor moderniste produse de Revoluția Franceză.

Daniel, capitolul unsprezece, versetul patruzeci, arată că, în 1798, împăratul de la miazăzi (Franța ateistă) i-a dat rana de moarte împăratului de la miazănoapte (papalitatea).

Doctrina infailibilității a lui Pius al IX-lea era legată de războiul reprezentat de versetul patruzeci din Daniel unsprezece, iar din a doua parte a anului 1869 până în anul următor, Pius al IX-lea a convocat primul Conciliu al Vaticanului, cunoscut drept Vatican I, cu scopul de a confirma că papa era capul catolicismului și că catolicismul era capul tuturor bisericilor, așa cum fusese proclamat prin decretul lui Iustinian în anul 533.

Conciliul al II-lea din Vatican, cunoscut și ca Vatican II, a avut loc între 1962 și 1965. A fost un eveniment marcant în istoria Bisericii Catolice și unul dintre cele mai semnificative concilii ecumenice ale timpurilor moderne. Conciliul a fost convocat sub conducerea Papei Ioan al XXIII-lea și a continuat în timpul pontificatului Papei Paul al VI-lea, după moartea lui Ioan al XXIII-lea în 1963. Este important să se recunoască deosebirea netă dintre aceste două concilii.

Primul conciliu avea să stabilească ceea ce se numește „primatul” papei, adică faptul că papa este conducătorul suprem, învățătorul și păstorul Bisericii, responsabil de păstrarea și interpretarea doctrinelor credinței. Autoritatea sa consta în definirea dogmelor, emiterea de decrete doctrinare și formularea de pronunțări cu autoritate în materie de credință și morală, cunoscute sub numele de infailibilitate papală. Aceasta include autoritatea jurisdicțională a papei asupra Bisericii universale, inclusiv puterea de a numi episcopi, de a reglementa sacramentele și de a guverna administrarea Bisericii.

Al doilea conciliu avea menirea de a transforma Biserica într-o entitate ecumenică. Conciliile au reprezentat poziții diametral opuse. Primul conciliu, conservator, a fost contrazis de al doilea conciliu, liberal. Aceste două facțiuni erau atât de diferite precum noaptea și ziua, iar profeția atribuită celor trei secrete de la Fatima identifică un război intern, în mod potrivit reprezentat de aceste două concilii.

Profeția identifică o categorie care susține primatul reprezentat de Pius al IX-lea, categorie simbolizată prin ceea ce este numit fie "Papa alb", fie "Papa bun", fie "episcopul bun", iar cealaltă

categorie, asociată cu Vatican II, este reprezentată de "Papa negru", "Papa rău" sau "episcopul rău". Controversa celor două concepte politice este reprezentată atunci când vizitați sanctuarul miracolului de la Fatima, în Fatima, Portugalia. La intrare, alea este amenajată între o statuie a unui Papă negru, pe o parte, și o statuie a unui Papă alb, pe cealaltă parte.

Faptul că rădăcinile sale sunt împletite cu lupta dintre modernism (regele sudului) și primatul papal (regele nordului) devine, așadar, parte a moștenirii omului care avea, în cele din urmă, să devină ceea ce cartea identifică drept „papa lui Hitler”.

Trebuie înțeles că autorul cărții pe care o avem în vedere era un catolic de bună reputație, iar scopul declarat al scrierii ei a fost acela de a aduce lumină asupra afirmației că papa care a domnit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial l-ar fi sprijinit pe Hitler, pe nașiști sau ar fi purtat vreo vină în Holocaustul împotriva evreilor și a altora. Când Cornwell îl abordează pe bunicul lui Pius al XII-lea, care a fost mâna dreaptă ce a rânduit Conciliul Vatican I, istoria luptei dintre împărații de la miazăzi și de la miazănoapte se desfășoară chiar în acea istorie. Când revoluția „Republicanismului” a ajuns în Italia, timp de aproximativ un an, italienii l-au alungat pe Pius al IX-lea din cetatea Romei, iar de atunci înainte, chiar și după întoarcerea lui, tot ceea ce papalitatea a mai deținut vreodată au fost cele o sută zece acre, cunoscute sub numele de Cetatea Vaticanului.

Singura cale prin care el a fost în stare să se întoarcă la Vatican a fost cu ajutorul trupelor franceze și al unui împrumut de la Rothschild, infamii bancheri evrei. Pentru a înțelege în mod inteligent complicitatea papală în holocaustul din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, este necesară o înțelegere de bază a atitudinii Europei față de evrei de la răstignirea lui Hristos încoace. Cartea sugerează că antisemitismul și rasismul sunt două atitudini diferite, susținând că ura lui Hitler față de evrei era rasială, căci Hitler îi considera pe evrei o categorie inferioară de ființe umane, în vreme ce antisemitismul era ura față de evrei pentru că L-au ucis pe Dumnezeu. Fie că sunt unul și același lucru, fie că există în fapt o distincție între cele două, realitatea suferinței evreilor merită să fie înțeleasă.

De pildă, în America de astăzi, dacă este folosit cuvântul „ghetou”, cei mai mulți cred că acesta definește partea săracă și degradată a orașului. Dar termenul „ghetou” se referea inițial la o zonă a unui oraș, mai ales în Veneția, Italia, unde evreii au fost siliți să locuiască în timpul Evului Mediu. Primul ghetou a fost înființat la Veneția în 1516, când Republica Venețiană i-a constrâns pe evrei să locuiască într-o zonă desemnată a orașului, cunoscută sub numele de „geto nuovo” (turnătorie nouă), care în cele din urmă a ajuns să fie cunoscută drept ghetoul.

În Europa, de-a lungul Evului Mediu, evreii erau supuși unor restricții atât în privința locurilor în care puteau locui, cât și în privința profesiilor pe care li se îngăduia să le practice. Aceste restricții se întemeiau pe vechea definiție a antisemitismului, care se referea la credința potrivit căreia evreii L-au ucis pe Dumnezeu, iar toate problemele lor ulterioare și le-au atras asupra lor prin propriile fapte.

În Evul Mediu, era o tradiție statornicită ca creștinii să nu poată da bani cu împrumut și nici să primească dobândă pentru un împrumut. Evreii erau exceptați de la această restricție, iar darea de bani cu împrumut a devenit una dintre ocupațiile pe care evreilor le era îngăduit să le practice.

Bancherii evrei, precum familia Rothschild, erau schimbătorii de bani, ca urmare a restricțiilor legale privitoare la profesiile pe care li se îngăduia să le exercite. Când Pius al IX-lea a avut nevoie de fonduri pentru a se întoarce la Vatican, frustrarea de a nu mai cârmui cetatea Romei a fost amplificată de nevoia lui de a apela la evrei pentru bani.

Înainte de a fi alungat din Roma, Pius al IX-lea părea să se afle într-una dintre două tabere în ceea ce privește evreii și relația bisericii cu evreii. Cele două tabere constau din cei care credeau că evreii, indiferent ce li se întâmplă, nu fac decât să primească ceea ce merită, și cealaltă, care tindea să arate puțină milă față de evrei. Când Pius al IX-lea s-a întors la Vatican, după ce fusese alungat, mila pe care o manifestase uneori înainte de exilul său nu s-a mai manifestat niciodată. Înainte de exilul său închisese ghetoul din orașul Roma, iar după întoarcerea sa a reînființat ghetoul și a început să impună o taxare asupra evreilor pentru a-și recupera pierderile financiare.

Mâna dreaptă a Papei Pius al IX-lea a fost Marcantonio Pacelli, bunicul Papei lui Hitler. El era avocat și făcea parte dintr-o clasă specială de avocați care sprijineau papalitatea. Fiul său a devenit parte a aceleiași clase de elită de avocați, la fel și nepotul său, care avea să devină, în cele din urmă, Papa lui Hitler. După ce cartea trece în revistă istoria bunicului lui Eugenio Pacelli, a tatălui său, precum și tinerețea și educația sa, ea abordează funcția pe care a preluat-o Pacelli când și-a început activitatea în slujba papalității. În calitate de avocat, provenit din rândul avocaților papali de elită, a fost numit să conducă un departament specializat în contracte, numite concorduri. În 1901, Pacelli a fost adus în Oficiul Secretariatului de Stat Papal.

Pacelli a devenit trimis către națiuni. Profetic, Pacelli a devenit punctul de contact juridic care a desăvârșit curvia împăraților pământului cu papalitatea. În 1903, Pius al X-lea a fost încoronat papă. Îndată a început să atace „otrava intelectuală” care produce „relativism și scepticism”. Omul care a condus efortul lui Pius al X-lea de a eradica „modernismul” a fost Umberto Benigni, care lucra în același birou cu Pacelli. Benigni a afirmat odată despre un grup de istorici de talie mondială că erau oameni pentru care „istoria nu este decât o încercare disperată, neîncetată, de a vomita. Pentru acest fel de ființă umană nu există decât un singur leac: Inchiziția!” Pentru Benigni, un istoric care manifesta orice simpatie față de ideile provenite din Revoluția Franceză trebuia să fie executat.

În mod oficial, Benigni conducea ministerul de propagandă al papalității, dar, neoficial, conducea și o rețea clandestină de spionaj, menită să identifice orice catolici care aveau vreo simpatie pentru „modernismul” ce își avea originea la regele de la miazăzi. În cele din urmă, în 1910, activitatea lui a dat naștere unei directive care îi obliga pe angajații papalității să depună un jurământ, numit Jurământul Antimodernist. Este încă în vigoare. Pentru a fi angajat la Vatican, trebuie să juri ură față de ideile moderniste, pe care astăzi le-am numi idei comuniste.

În rezumatul cărții lui Cronwell, pe foaia de gardă, se afirmă: „În primul deceniu al secolului, în calitate de strălucit tânăr avocat al Vaticanului, Pacelli a contribuit la conturarea unei ideologii a unei puteri papale fără precedent; în anii 1920 a recurs la viclenie și șantaj pentru a impune puterea în Germania. În 1933, Hitler a devenit partenerul său de negociere perfect și s-a încheiat un concordat care conferea Bisericii Catolice avantaje religioase și educaționale în schimbul retragerii

Bisericii Catolice din acțiunea socială și politică. Această „abdicare” voluntară a catolicismului politic, impusă de la Roma, a facilitat ascensiunea nazismului.”

La o ședință de cabinet din 14 iulie 1933, Adolf Hitler și-a exprimat, chiar în acea lună, opinia că concordanța pe care Pacelli a fabricat-o cu naziștii a creat pentru Germania „o zonă de încredere... În lupta în curs de dezvoltare împotriva evreimii internaționale”.

Cartea lui Cornwell nu a fost bine primită de către catolicii care au refuzat să accepte dovezile că Pacelli a fost principalul motiv pentru care Hitler a putut ajunge la putere, căci Germania era în majoritate catolică. Pacelli încheiase un acord care împiedica editura catolică, agențiile de știri catolice și școlile catolice să spună ceva despre direcția lui Hitler începând din 1933. Cartea urmărește evidenta înclinație antisemită a lui Pacelli, care ulterior a devenit papa în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Cel puțin trei aspecte pot fi stabilite pe baza unor surse istorice foarte demne de încredere din carte.

Prima este lupta dintre împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi, așa cum este reprezentată în capitolul unsprezece din Daniel. În această luptă, vrăjmașii sunt catolicismul împotriva ateismului, papa împotriva comunismului. Celălalt punct este că papa a folosit nazismul ca armată prin procură împotriva ateismului în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, întocmai cum papa a folosit protestantismul apostat în 1989, ca armată a sa prin procură împotriva ateismului URSS. Cartea identifică, de asemenea, structura profetică internă și externă reprezentată de mesajele satanice care au ieșit la iveală din miracolul de la Fatima.

Războiul de graniță de la Rafia, reprezentat în versetele unsprezece și doisprezece din Daniel unsprezece, reprezintă războiul de graniță care se desfășoară în prezent în Ucraina. Războiul antic a fost un război fierbinte; al doilea este al doilea război prin interpuși, cu armatele intermediare implicate într-o confruntare mortală. Rafia identifică războiul de graniță ca fiind între împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi, dar profeția învață că, până la legea duminicală care va veni în curând, curva Tirului este uitată, Izabela este în Samaria, iar Irodiada a lipsit de la petrecerea de ziua de naștere a lui Irod. Aceste trei mărturii despre rolul împăratului de la miazănoapte în această istorie actuală arată că ea se află în culise, trăgând sforile. Războaiele fierbinți, războaiele prin interpuși și războaiele reci care au loc în timp ce ea este uitată sunt duse la îndeplinire prin armatele ei intermediare.

Rusia este împăratul de la miazăzi și este acum implicată într-un război de frontieră care este finanțat de globaliștii lumii occidentale, în principal de democrații progresiști și de republicanii RINO (Republicani Doar cu Numele) din Statele Unite. Când Statele Unite sunt reprezentate drept armata prin interpuși a împăratului de la miazănoapte în versetul patruzeci din Daniel unsprezece, cele două caracteristici profetice ale sale sunt puterea militară și puterea financiară. Statele Unite împlinesc în Ucraina aceeași lucrare pe care au făcut-o în 1989, ajutându-l pe Papă împotriva Rusiei, iar armata prin interpuși de pe teren, care apără Ucraina, este atât de plină de susținători naziști, încât nici măcar presa mainstream nu poate nega acest lucru. Roma folosește acum aceleași armate prin interpuși pe care le-a folosit în războiul fierbinte care a fost Al Doilea Război Mondial și în 1989, pentru a purta război împotriva Rusiei. Citiți cartea: Papa lui Hitler, Istoria secretă a lui

Pius al XII-lea.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Tot astfel, când Dumnezeu era pe punctul de a-i deschide preaiubitului Ioan istoria bisericii pentru veacurile viitoare, i-a dat asigurarea interesului și purtării de grijă a Mântuitorului față de poporul Său, descoperindu-i „Unul asemenea cu Fiul omului”, care umbla printre sfeșnicele ce simbolizau cele șapte biserici. În timp ce lui Ioan i se arătau ultimele mari lupte ale bisericii cu puterile pământești, i s-a îngăduit, de asemenea, să contemple biruința finală și izbăvirea celor credincioși. A văzut biserica adusă într-un conflict pe viață și pe moarte cu fiara și cu chipul ei, iar închinarea la acea fiară impusă sub pedeapsa cu moartea. Dar, privind dincolo de fumul și vuietul bătăliei, a zărit o ceată pe Muntele Sion, împreună cu Mielul, având, în locul semnelor fiarei, „Numele Tatălui scris pe frunțile lor”. Și iarăși i-a văzut pe „cei ce biruiseră fiara și chipul ei și semnul ei și numărul numelui ei, stând pe marea de sticlă, având harpele lui Dumnezeu” și cântând cântarea lui Moise și a Mielului.

Aceste învățături sunt spre folosul nostru. Trebuie să ne întărim credința în Dumnezeu, căci ne stă chiar înaintea o vreme care va pune la încercare sufletele oamenilor. Hristos, pe Muntele Măslinilor, a descris înfricoșătoarele judecăți care aveau să preceadă a doua Sa venire: 'Veți auzi de războaie și zvonuri de războaie.' 'Se va ridica neam împotriva neamului și împărăție împotriva împărăției; și vor fi foamete, molime și cutremure, în felurite locuri. Toate acestea sunt începutul durerilor.' Deși aceste profeții au cunoscut o împlinire parțială la distrugerea Ierusalimului, ele au o aplicare mai directă la zilele de pe urmă.

Ne aflăm pe pragul unor evenimente mari și solemne. Profetia se împlinește cu repeziciune. Domnul este la ușă. Curând se va deschide înaintea noastră o perioadă de un interes copleșitor pentru toți cei vii. Controversele trecutului vor fi reaprinse; vor apărea controverse noi. Scenele care urmează să se desfășoare în lumea noastră nu au fost încă nici măcar visate. Satana lucrează prin agenți umani. Aceia care depun eforturi pentru a schimba Constituția și a asigura adoptarea unei legi care să impună păzirea duminicii abia dacă își dau seama care va fi rezultatul. O criză este chiar la ușă.

Dar slujitorii lui Dumnezeu nu trebuie să se încreadă în ei înșiși în această mare criză. În viziunile date lui Isaia, lui Ezechiel și lui Ioan vedem cât de strâns este cerul legat de evenimentele care au loc pe pământ și cât de mare este grija lui Dumnezeu pentru cei care Îi sunt credincioși. Lumea nu este lipsită de un Suveran. Programul evenimentelor viitoare este în mâinile Domnului. Maiestatea cerului are în propria Sa grijă destinul națiunilor, precum și treburile Bisericii Sale. Mărturii, volumul 5, 752, 753.